

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 93/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Juskom, Račí potok 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obvodného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy vo veci vedenej pod č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101,13102, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 a jeho prípisom 24. novembra 2011, postupom Obvodného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy vo veci vedenej pod ObU-BA-OVVS3-2012/04281,01961, Pr-989,990/1- 2011-L.G./V19 a jeho rozhodnutím z 26. apríla 2012, postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – sekcie vnútornej správy vo veci vedenej pod sp. zn. SVS - OP2-2012/16211/TOL a jeho rozhodnutím z 8. augusta 2012, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 121/2012 a jej prípisom z 31. októbra 2012, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 505/2012 a jej prípisom zo 16. januára 2013 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VI/1 Gd 416/2012 a jej prípisom zo 14. februára 2013 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2013 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Juskom, Račí potok 3, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Obvodného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „obvodný úrad“) vo veci vedenej pod č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101,13102, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 a jeho prípisom z 24. novembra 2011 (ďalej aj „namietané upovedomenie o odložení veci“), postupom obvodného úradu vo veci vedenej pod č. ObU-BA-OVVS3-2012/04281,01961, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 a jeho rozhodnutím z 26. apríla 2012 (ďalej aj „namietané rozhodnutie o nepovolení obnovy konania“), postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – sekcie vnútornej správy západ (ďalej len „ministerstvo vnútra“) vo veci vedenej pod sp. zn. SVS-OP2-2012/16211/TOL a jeho rozhodnutím z 8. augusta 2012 (ďalej aj „namietané rozhodnutie ministerstva vnútra“), postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 121/2012 a jej prípisom z 31. októbra 2012 (ďalej aj „namietaný prípis okresnej prokuratúry“), postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 505/2012 a jej prípisom zo 16. januára 2013 (ďalej aj „namietaný prípis krajskej prokuratúry“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. VI/1 Gd 416/2012 a jej prípisom zo 14. februára 2013 (ďalej aj „namietaný prípis generálnej prokuratúry“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 1. februára 2010 Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava, odboru železničnej polície (ďalej len „železničná polícia“) oznámenie o podozrení zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a), c) a d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“); skutok, ktorého sa oznámenie týkalo, sa mal stať 22. decembra 2010. Železničná polícia v prípise ČPS: KRP-59/Ž-BA-BA-2011 z 30. marca 2011 sťažovateľovi oznámila, že jeho oznámenie o podozrení zo spáchania priestupku bolo 30. marca 2011 zaslané na prerokovanie obvodnému úradu.

Obvodný úrad v prípise sp. zn. ObU-BA-OVVS3-2011/13101,13102, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 z 24. novembra 2011 upovedomil sťažovateľa (po predchádzajúcom zisťovaní stavu veci sťažovateľom) o tom, že predmetná priestupková vec bola 20. júna 2011 odložená podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch. Obvodný úrad mu zároveň oznámil, že ho o opatreniach, ktoré v predmetnej veci vykonal, neupovedomoval, keďže sťažovateľ v nej v zmysle § 72 zákona o priestupkoch nemá postavenie účastníka konania a ako oznamovateľ nepožiadaval v zmysle § 67 ods. 4 zákona o priestupkoch správny orgán o to, aby bol oboznámený s urobenými opatreniami.

Dňa 30. marca 2012 bol obvodnému úradu doručený návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal obnovy konania vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu vedených obvodným úradom pod sp. zn. Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 z dôvodu nesprávneho postupu správneho orgánu, ktorým sa mu ako účastníkovi priestupkového konania mala odňať možnosť zúčastniť sa konania, čo malo mať podstatný vplyv na rozhodnutie správneho orgánu.

Obvodný úrad rozhodnutím sp. zn. ObU-BA-OVVS3-2012/04281,01961, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 z 26. apríla 2012 obnovu konania nepovolil.

Proti namietanému rozhodnutiu obvodného úradu o nepovolení obnovy konania podal sťažovateľ odvolanie.

Ministerstvo vnútra rozhodnutím sp. zn. SVS-OP2-2012/16211/TOL z 8. augusta 2012 namietané rozhodnutie obvodného úradu o nepovolení obnovy konania zrušilo, a to s poukazom na to, že nemalo byť vôbec vydané, keďže o odložení veci podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch sa rozhodnutie nevydáva, ide len o opatrenie. V namietanom rozhodnutí ministerstva vnútra sa ďalej uvádza, že rozhodnutie o nepovolení obnovy konania nemožno preskúmať ani na základe uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov (vrátane návrhu na povolenie obnovy konania) a nemožno voči nemu podať ani odvolanie. Z uvedených dôvodov ministerstvo vnútra klasifikovalo návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania ako neprípustný.

Následne sa sťažovateľ podnetom adresovaným okresnej prokuratúre domáhal preskúmania zákonnosti postupu obvodného úradu pri vydávaní namietaného opatrenia o odložení veci a namietaného rozhodnutia o nepovolení obnovy konania. Okresná prokuratúra prípisom sp. zn. Pd 121/2012 z 31. októbra 2012 upovedomila sťažovateľa o tom, že jeho podnet bez prijatia opatrenia odkladá.

V namietanom prípise okresnej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

«... Z obsahu tohto Vášho podania je... zrejmé, že ste nespokojný so spôsobom ukončenia veci pred správnym orgánom v konaní č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101, 13102.

Namietate, že viac ako 8 mesiacov ste neboli informovaný o stave konania, či o vydanom rozhodnutí. O odložení veci Vás správny orgán informoval až na základe Vašej žiadosti z 08. 11. 2011 dňa 24. 11. 2011.

V tejto súvislosti Vám dávam do pozornosti § 66 ods. 3 zákona o priestupkoch, podľa ktorého: „Rozhodnutie o odložení veci sa nevydáva. O odložení veci sa upovedomí len poškodený.“

Pri priestupkoch, ktorých právna kvalifikácia spadá pod § 49 ods. 1 písm. a), c) a d) zákona o priestupkoch, nemáte procesné postavenie poškodeného, a z tohto titulu potom účastníka konania. Vyplýva to z § 72 písm. b) zákona o priestupkoch.

Podľa § 72 zákona o priestupkoch: „V konaní o priestupku sú účastníkmi konania...

b) poškodený, ak ide o prejednávanie náhrady majetkovej škody spôsobenej priestupkom,...“

Pri priestupkoch proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a), c) a d) zákona o priestupkoch sa náhrada majetkovej škody neprejednáva. Preto informačná povinnosť správneho orgánu podľa § 66 ods. 3 zákona o priestupkoch sa na Vás ako oznamovateľa nevzťahuje. Takáto povinnosť sa na Vás vzťahuje len pre prípad upravený v § 67 ods. 4 zákona o priestupkoch: „Ak o to požiadala oznamovateľ, upovedomí ho správny orgán do jedného mesiaca od oznámenia o urobenej opatreniach.“ O takúto informáciu ste požiadali písomnosťou z 08. 11. 2011, doručenou správne orgánu 11. 11. 2011. Následne na to Vás správny orgán informoval o odložení veci. Odpoveď správneho orgánu ste prevzali 02. 12. 2011.

Vzhľadom k tomu, že o ukončení veci ste boli dodatočne informovaný, považujem za nadbytočné reagovať na Vašu námietku, že o možnosti podať žiadosť podľa § 67 ods. 4 zákona o priestupkoch ste mali byť výslovne poučený. Táto skutočnosť nemala žiadny vplyv na spôsob ukončenia veci.

K ďalšej Vašej námietke, a síce, že ste mali byť poučovaní o svojich právach počas celého konania, vychádzajúc z § 72 zákona o priestupkoch uvádzam, že takúto povinnosť má správny orgán len vo vzťahu k účastníkom konania. Takéto procesné postavenie by ste však v zmysle § 72 zákona o priestupkoch mohli získať až po začatí konania o priestupku.

Záver správneho orgánu, že vo vzťahu k priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch bolo potrebné podávať osobitný návrh nepovažujem za správny, a to vzhľadom na znenie § 68 ods. 2 druhej vety zákona o priestupkoch v spojení s § 19 ods. 1, ods. 2 prvou vetou správneho poriadku. Mám za to, že takéto podanie ste vykonali 18. 03. 2011 pred orgánom oprávneným objasňovať priestupky.

K tomuto záveru však považujem za nevyhnutné uviesť, že správny orgán odložil vec vo vzťahu k celému Vami oznámenému skutku. Jeho závery, pre ktoré odložil vec vo vzťahu k

celému oznamovanému skutku, považujem za správne. Prípadná zmena právnej kvalifikácie o jej rozšírenie nemá žiadny vplyv na spôsob ukončenia veci. Ako už uviedol správny orgán, v spise nie je založený žiadny relevantný dôkaz o tom, že Vami označené osoby sa priestupkov dopustili. Ide o Vaše tvrdenie proti ich tvrdeniam, ktoré nepotvrdil žiadny svedok jednej zo strán.

To, že v sťažnosti z 12. 12. 2011, doručenej správnomu orgánu 20. 12. 2011, ste uviedli, že k spôsobeným modrinám máte aj fotodokumentáciu, nič nemení na skutočnosti, že tento dôkaz ste nepriložili ani k oznámeniu z 01. 02. 2011 a ani orgánu oprávnenému objasňovať priestupky. Takýto dôkaz ste príslušnému orgánu nenavrhlí vykonať v žiadnom procesnom štádiu. Pred orgánom oprávneným objasňovať priestupky ste 18. 03. 2011 k tvrdeným zraneniam uviedli len toľko, lekárske vyšetrenie ste neabsolvovali z dôvodu, že ste to nepovažovali za nutné.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Váš podnet bez prijatia opatrenia prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I odkladám.»

Následne sa sťažovateľ opakovaným podnetom domáhal preskúmania postupu okresnej prokuratúry pri vybavení jeho podnetu. Krajská prokuratúra v prípise sp. zn. Kd 505/2012 zo 16. januára 2013 sťažovateľovi oznámila, že jeho opakovaný podnet bez prijatia ďalších opatrení odkladá.

V namietanom prípise krajskej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

«... Z objasňovania vykonaného v tejto veci vyplynulo, že [REDAKOVANÉ], aj [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spáchanie skutku (priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/, c/, d/ zákona o priestupkoch) popreli a je pravdou, že ani orgánu objasňujúcemu priestupok a ani obvodnému úradu ste neuviedli svedka, ktorý by mohol objektivizovať (potvrdiť alebo vyvrátiť) buď popísanie skutku tak, ako ho uviedli Vy, resp. menovaní.

K jednotlivým Vami oznámeným priestupkom, najmä k návrhovému priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch sa žiada uviesť, že hanlivý alebo zavrhnutiahodný výrok (Vami uvádzané vulgárne nadávky, ktoré Vám mali adresovať [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) sám o sebe nestačí na to, aby automaticky boli naplnené zákonné

znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch. Zavinenie páchatela v takýchto prípadoch sa totižto musí vzťahovať aj na následok, t. j. urážku na cti. ■■■■■, aj ■■■■■ popreli, že by Vám vulgárne nadávali. Vykonaným objasňovaním pre nemožnosť objektivizovania priebehu skutku (neexistencia nezaujatého svedka) nebolo preukázané zavinenie ■■■■■ a ■■■■■, a to ani nedbanlivostné, k spáchaniu tohto priestupku, čo je všeobecne základným predpokladom pre to, aby určité konanie mohlo byť kvalifikované ako priestupok. Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Zo záznamu obvodného úradu č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101,13102 (Pr-989,990/I-2011-L.G./V19) z 20. 6. 2011 je zrejmé, že správny orgán Vami oznámený spôsob spáchania skutku – fyzické napadnutie spojené s drobným ublížením na zdraví a iné hrubé správanie (Vami uvádzané vulgárne nadávky) kvalifikoval ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch a z dôvodu, že došlé oznámenie neodôvodňovalo začatie konania o priestupku alebo postúpenie veci podľa § 71 tohto zákona (objasňovaním nebolo preukázané, že by Vám ■■■■■ a ■■■■■ vulgárne nadávali, resp. že by ste pri útoku ■■■■■ utrpeli „menší hematóm v oblasti obličiek“), vec odložil podľa § 66 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch.

K spáchaniu Vami oznámeného priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch nedošlo, pretože nebolo preukázané, že by ■■■■■ alebo ■■■■■ úmyselne uviedli nepravdivý alebo neúplný údaj pred štátnym orgánom, pred orgánom obce alebo pred organizáciou za účelom získania neoprávnenej výhody. Skutok tak, ako ste ho uviedli 1. 2. 2011, resp. 18. 3. 2011 (nadávky a fyzické napadnutie) neodôvodňoval právnu kvalifikáciu priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch. Obvodný úrad preto postupoval správne, keď ust. § 49 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch na danú vec ani neaplikoval. V tomto sa stotožňujem s právnym názorom obvodného úradu, ktorý Vám uviedol v odpovedi č. ObU-BA-OVVS3-2012/042281 (Pr-989, 990/I-2011-L. G./V19) zo 16. 1. 2012, že

kvalifikácia priestupkov je vecou konajúceho správneho orgánu a správny orgán nie je viazaný kvalifikáciou skutku, ktorú uvedie oznamovateľ v podanom oznámení o priestupku.

Vychádzajúc z uvedeného, súhlasím s konštatovaním Okresnej prokuratúry Bratislava I, obsiahnutým vo vybavení Vášho pôvodného podnetu, aj s Vaším, že v časti priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, obvodný úrad nepostupoval v súlade so zákonom (o tomto priestupku mal obvodný úrad rozhodnúť, pretože konanie o ňom bolo začaté doručením veci z Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, Odboru železničnej polície).

Mám však za to, že uplatnenie právnych prostriedkov dozoru prokurátora v tejto veci nie je na mieste, a to predovšetkým z týchto dôvodov:

V priestupkovom konaní, ak pri niektorej časti skutkovej podstaty priestupku sú pochybnosti o jej existencii a naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty priestupku nie je preukázané nad všetku pochybnosť, sa uplatňuje zásada „in dubio pro reo“, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného. V tejto veci vykonaným objasňovaním [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nebolo preukázané naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch (nebolo im preukázané spáchanie skutku) a ak by aj obvodný úrad o tomto priestupku vykonal riadne konanie, rozpory vo Vašich vyjadreniach a vyjadreniach menovaných by sa s najväčšou pravdepodobnosťou nepodarilo odstrániť, pretože k incidentu neexistujú svedkovia (konajúcim orgánom ste ich neoznámili). Obvodný úrad vychádzal z uvedenej zásady už pri odložení veci. Za takéhoto skutkového stavu by do úvahy prichádzalo vydanie rozhodnutia o zastavení konania o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch podľa § 76 ods. 1 písm. c/ tohto zákona, čo Vám v odložení pôvodného podnetu naznačila aj Okresná prokuratúra Bratislava I, keď vo vybavení pôvodného podnetu uviedla, že aj prípadná zmena právnej kvalifikácie o skutku o jej rozšírenie (o § 49 ods. 1 písm. a/) by nemala vplyv na spôsob ukončenia veci.

Dôvod na zastavenie konania o priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch je obligatórny (t. j. nie je na úvahe správneho orgánu, či bude alebo nebude podľa tohto ustanovenia postupovať). Podľa citovaného zákonného ustanovenia správny

orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

Za ešte podstatnejší dôvod pre neuplatnenie právnych prostriedkov dozoru prokurátora považujem skutočnosť, že od skutku medzičasom uplynuli už viac ako dva roky.

Podľa § 20 zákona o priestupkoch priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia.

Prejednávaním priestupku treba rozumieť správne konanie od okamihu jeho začatia, do právoplatnosti rozhodnutia o priestupku. Dvojročná lehota na prejednanie priestupku je prekluzívnou zákonnou (prepadnou) lehotou, po uplynutí ktorej priestupok už nie je sankcionovateľný, postihnuteľný.

Ak zanikla zodpovednosť za priestupok, správny orgán je povinný konanie o priestupku zastaviť podľa § 76 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch. Podľa citovaného zákonného ustanovenia správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že zodpovednosť za priestupok zanikla.

To znamená, že aj v prípade, ak by Okresná prokuratúra Bratislava I vybavila Váš pôvodný podnet iným spôsobom ako odložením, konanie o priestupku podľa § 49 od. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch by muselo byť zastavené, a to buď podľa § 76 ods. 1 písm. c/ (do 22. 12. 2012) alebo podľa § 76 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch (ak by k zastaveniu došlo po 22. 12. 2012), čím sa uplatnenie opatrenia dozoru prokurátora vo forme podania protestu prokurátora proti záznamu obvodného úradu č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101, 13102 (Pr-989, 990/1-2011-L.G./V19) z 20. 6. 2011 o odložení veci javí ako neúčelné. Z tohto dôvodu som v úvode vybavenia Vášho opakovaného podnetu uviedla, že sa s odložením Vášho pôvodného podnetu Okresnou prokuratúrou Bratislava I stotožňujem.

Zákonnosť rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, Sekcie verejnej správy, odboru priestupkov č. SVS-OP2-2012/16211/TOL z 8. 8. 2012, ktorým bolo zrušené rozhodnutie obvodného úradu č. ObU-BA-OVVS3-2012/04281, 01961 (Pr-989, 990/1-2011-L. G./V19) z 26. 4. 2012 o nepovolení obnovy konania Krajskej prokuratúre Bratislava neprináleží preskúmať, resp. sa k nemu vyjadrovať. Podľa mojich vedomostí predmetné rozhodnutie

je predmetom preskúmania vo veci vedenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. VI/1 Gd 416/12.

Ani na základe Vášho opakovaného podnetu som teda nezistila skutočnosť, pre ktoré by bolo nutné uplatniť proti opatreniu obvodného úradu – záznamu č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101, 13102 (Pr-989, 990/1-2011-L.G./V19) z 20. 6. 2011 o odložení veci podľa § 66 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch právny prostriedok dozoru prokurátora vo forme protestu prokurátora. Ani prípadným podaním protestu alebo upozornenia prokurátora by sa v tejto veci pre Vás nedosiahlo priaznivejšie rozhodnutie správneho orgánu (konanie by muselo byť zastavené) a navyše pri zastavení konania o priestupku z dôvodu podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch by Vám správny orgán musel uložiť aj povinnosť uhradiť trovy spojené s prejednaním priestupku (§ 79 ods. 1 zákona o priestupkoch). Bez prijatia ďalších opatrení preto odkladám aj Váš opakovaný podnet.»

Sťažovateľ sa následne podnetom adresovaným generálnej prokuratúre domáhal preskúmania namietaného rozhodnutia ministerstva vnútra. Generálna prokuratúra v prípise sp. zn. VI/1 Gd 416/2012 zo 14. februára 2013 sťažovateľovi oznámila, že namietané rozhodnutie ministerstva vnútra považuje za zákonné a vecne správne, a preto jeho podnet ako nedôvodný odložila.

Sťažovateľ zastáva názor, že postupom všetkých ním označených orgánov došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže mu bolo odopreté v rozpore so zákonom o priestupkoch postavenie účastníka priestupkového konania, čím mu nebola daná možnosť, aby predložil existujúce (bližšie v sťažnosti nešpecifikované, pozn.) dôkazy, ktoré by mali usvedčiť páchatel'ov priestupku.

Sťažovateľ je presvedčený, že „v prípade, kde môžu byť zásadne porušené práva niektorých zo zúčastnených osôb, by sa malo postupovať v zmysle zákona o priestupkoch a správneho poriadku a to začatím priestupkového konania, získaním všetkých dostupných informácií a dôkazov a v prípade, ak okolnosti nenasvedčujú spáchaniu priestupku, konanie

zastaviť. Tým, že vyššie uvedené orgány postupovali nezákonným spôsobom, nastala situácia, že i v prípade, ak by Ústavný súd SR rozhodol v prospech mojej osoby, priestupkové konanie by už nemohlo prebehnúť, nakoľko priestupky sú už premlčané.“.

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom obvodného úradu vo veci vedenej pod č. ObU-BA-OVVS3-2011/13101,13102, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 a jeho prípisom z 24. novembra 2011, postupom obvodného úradu vo veci vedenej pod č. ObU-BA-OVVS3-2012/04281,01961, Pr-989,990/1-2011-L.G./V19 a jeho rozhodnutím z 26. apríla 2012, postupom ministerstva vnútra vo veci vedenej pod sp. zn. SVS-OP2-2012/16211/TOL a jeho rozhodnutím z 8. augusta 2012, postupom okresnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 121/2012 a jej prípisom z 31. októbra 2012, postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 505/2012 a jej prípisom zo 16. januára 2013 a postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/1 Gd 416/2012 a jej prípisom zo 14. februára 2013, finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a náhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Zo sťažnosti, resp. sťažovateľom vymedzeného petitu vyplýva, že sa v prvom rade domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným upovedomením obvodného úradu o odložení veci, namietaným rozhodnutím obvodného úradu o nepovolení obnovy konania, namietaným rozhodnutím ministerstva vnútra, namietaným prípisom okresnej prokuratúry, namietaným prípisom krajskej prokuratúry a namietaným prípisom generálnej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným upovedomením obvodného úradu o odložení veci a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), v zmysle navrhovaného petitu nenapáda opatrenie obvodného úradu z 20. júna 2011, ktorým došlo k odloženiu veci podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch, ale namietané upovedomenie obvodného úradu o odložení veci z 24. novembra 2011, ktorým mu bolo oznámené, že opatrením z 20. júna 2011 bola predmetná vec odložená podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch. Z uvedenej skutočnosti nepochybne vyplýva, že namietaným upovedomením obvodného úradu z 24. novembra 2011 celkom zjavne nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a namietaným upovedomením obvodného úradu o odložení veci zjavne neexistuje príčinná súvislosť, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému rozhodnutiu ministerstva vnútra a namietanému prírpisu generálnej prokuratúry

Z časti I tohto uznesenia vyplýva, že sťažovateľ opatrenie obvodného úradu z 20. júna 2011, ktorým bola predmetná priestupková vec odložená podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch, napadol návrhom na obnovu konania. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že záver ministerstva vnútra vyjadrený v jeho namietanom rozhodnutí, podľa ktorého *„O odložení veci sa rozhodnutie nevydáva, a preto nie je možné proti nemu podať odvolanie podľa § 53 ods. 1 Správneho poriadku. Uvedené opatrenie správneho orgánu nie je možné ani preskúmať v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov ako je preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku a obnova konania podľa § 62 ods. 1 Správneho poriadku. Vzhľadom na uvedené je návrh [REDAKOVANÉ] na obnovu konania neprípustný. Zákonnosť postupu správneho orgánu pri odložení veci je možné preskúmať prostredníctvom prokuratúry v zmysle zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.“*, považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a vecne správny a zodpovedajúci zákonu o priestupkoch, keďže v danom prípade – v prípade odloženia veci ide o opatrenie, a nie o (správne) rozhodnutie.

Z uvedeného zároveň logicky vyplýva, že ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a vecne správny aj namietaný prípis generálnej prokuratúry, ktorým generálna prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že namietané rozhodnutie ministerstva vnútra považuje za zákonné a vecne správne, a preto jeho podnet odkladá.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu namietaným rozhodnutím ministerstva vnútra a namietaným prípisom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému rozhodnutiu obvodného úradu o nepovolení obnovy konania

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom

ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje závery vyslovené v časti II.2 tohto uznesenia, z ktorých nepochybne vyplýva, že návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal povolenia obnovy konania, a ani následný podnet adresovaný generálnej prokuratúre, ktorým sa domáhal preskúmania namietaného rozhodnutia ministerstva vnútra, nemožno považovať za opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktoré sťažovateľovi zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov. Za týchto okolností treba za začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti proti namietanému rozhodnutiu obvodného úradu o nepovolení obnovy konania považovať deň, keď bolo sťažovateľovi doručené namietané upovedomenie o odložení veci zo 14. novembra 2011. Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že označené upovedomenie bolo sťažovateľovi doručené 12. decembra 2011, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 22. apríla 2013, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec tejto časti uznesenia ústavný súd uvádza, že aj v prípade, ak by sťažovateľ podal sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému rozhodnutiu obvodného úradu o nepovolení obnovy konania včas, musel by túto časť sťažnosti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, a to vzhľadom na dikciu príslušných ustanovení zákona o priestupkoch, ktorých ústavne konformná interpretácia je obsiahnutá v namietaných prípisoch okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry (pozri ich časti citované v časti I tohto uznesenia).

II.4 K namietanému prípisu okresnej prokuratúry

V zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) sa podávateľ podnetu môže domáhať preskúmania zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd považuje nielen podnet, ale aj opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre za účinný prostriedok ochrany základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05), teda za právny prostriedok nápravy, ktorý v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí sťažovateľ vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd s poukazom na princíp subsidiarity svojej právomoci (k tomu aj časť II.3 tohto uznesenia) aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 (v spojení s § 53 ods. 1) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec tejto časti uznesenia ústavný súd uvádza, že sťažnosť v tejto časti by mohol odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú, a to vzhľadom na skutočnosť, že závery obsiahnuté v namietanom prípise okresnej prokuratúry považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné a vecne správne (porovnaj aj záver vyslovený v časti II.3 tohto uznesenia).

II.5 K namietanému prípisu krajskej prokuratúry

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre v súvislosti so svojím ústavným postavením opakovane zdôrazňuje, že môže preskúmať len také právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, a príp. tiež také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia namietaného prípisu krajskej prokuratúry citovanú v časti I tohto uznesenia a konštatuje, že v ňom obsiahnutý výklad príslušných ustanovení zákona o priestupkoch a ich aplikácia na sťažovateľom označenú priestupkovú vec je z ústavného hľadiska ústavne konformným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať za arbitrárny.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že medzi namietaným prípisom krajskej prokuratúry a základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015